

KIS LAP

BUIÓKA. (Lásd a 238. lapon.)

A KIS JAKAB KALANDJAI.

— Angol elbeszélés. —

(Folytatás.)

Az egész sziget nagy hegyekből állt; oly fákkal és bokrokkal voltak borítva, melyek leveleit soha nem hullatják le. E dus növényzetten keresztül utat törni igen nehéz volt, nehéz még azért is, mivel a sziget magas hegyei közt számos szikla és tátongó mélyedés volt. Az egyik tiszt, kit Jakab vadászatán kísért, egy nagy madarat vett volt üzőbe, melyet végre le is lőtt; de mivel a lelőtt madár oly mély völgybe esett, melybe a sok szikla miatt leszállani lehetetlen volt, a vadászok lemondtak zsákmányukról. De Jakab meg nem ijedt az ut nehézségétől s nagy buzgalommal elindult a hegy kevésbé sziklás oldalán, azon reményben, hogy ha ekként tesz is kerületet, mégis lejut a mélységbe, melybe a madár leesett. De a környéket épen nem ismervén, csak hamar eltévedt az erdőben, mely minden lépten sűrűbb meg sűrűbb lón; végre, előre nem haladhatván, vissza akart térni; de nem tudta magát tájékozni; kimondhatlan nehézségekkel küzdve bolyongott az ismeretlen erdőben, anélkül, hogy még az nap társaira vagy csak a tengerpartra is találhatott volna. Végre be is sötétedett s Jakab belátván, hogy éjjel már épen lehetetlen lesz kitalálnia az erdőből, egy kiálló szikla alá vonult s ott éjjeli nyugalomra helyezkedett.

Más nap jókor reggel fölébredvén, még egy kísérletet tett, hogy a tengerpartra juthasson; de szerencsétlenségére elvesztette az irányt s maga körül renga-

teg erdőt, meredek sziklákat és tátongó mélyedéseket látott! — E kétségbe ejtő helyzetében Jakab kezdte érezni az éhség gyötrelmeit is; de kezénél levén puskája, csakhamar megszerezte magának az ebédre valót, száraz levelek és galyak segítségével tüzet élesztett s ennek parázsán aztán megsütvén egy lelőtt madarat, olyan kedélyesen ebédelt, a mint elhagyatott helyzetében csak lehetséges volt.

Némileg fölfrissülve, folytatta útját, de most is csak oly kevés sikerrel, mint azelőtt. Harmadik napon végre megpillantá a tengert, de a szigetnek egészen más oldalán találta magát s így ott sem hajó sem csónak nem volt látható. Most már nem is reményelhetette, hogy társaihoz visszakerül valaha, mert tudta, hogy hajója harmadik napra elvitorlázott India felé. Azon volt tehát, hogy alkalmas helyet keressen magának lakhelyül. Talált is ilyent egy szikla alatti száraz barlangban. •

Másnap Jakab némileg bus kedélylél, de azon szilárd elhatározással kelt föl, hogy férfiasan meg fog küzdeni viszontagságaival. Bement az erdő bensőbb részeibe, hol többféle gyümölcsöt és bogyót talált, melyekből enni merészkedett, mert látta, hogy a madarak is csipkedik.

Ekként néhány hétig folytatta a vadélet egy nemét s az egész idő alatt bennszülőttel nem találkozott. Többször napjában a tengerpartra ment azon reményben, hogy majd egyszer hajót talál, mely őt kiszabadítja. S ez végre úgy is történt. Egy angol hajó, mely Indiába utazott érinté a szigetet. Jakab a hajó láttára hangosan kiáltozott s kiáltásának sikere is

volt, mert csónak jött a parthoz s őt a hajóra szállítá, hol a kapitány hallván szerencsétlen esetét, szívesen megengedte, hogy a hajón maradjon; sőt midőn még arról is meggyőződött, hogy Jakab ügyes hajóslegény, elengedte neki a hajóbért is és fizetést ígért neki, ha magát jól fogjaviselni.

Jakab e hajón baj és kaland nélkül érkezett meg Indiába és ott elmondván a vele történeteket, ezredéhez vitetett. Itt aztán több alkalommal kitüntette magát bátorsága és vitéz viselete által s így nemsokára altisztí rangra vergődött. Mint ilyen részt vett egy hadjáratban az ország egyik távol eső tartományában. A kis csapat több hétig kalandozott a legforróbb tájakon és végre egy terjedelmes fősikra érkezett, mely a tatárok országával határos volt. Jakabnak még kicsiny korában elbeszélte jó, öreg gyámajja e nép történetét és hadakozási módját. Tudta, hogy ők a világnak legügyesebb lovas katonái, hogy támadásaikban fáradhatlanok, hogy ha viszsza is veretnek, mindig újból visszatérnek s hogy ennél fogva országukba büntetlenül be nem tör senki.

Jakab tehát mindezt tudva, bátorkodott tisztjei előtt megmondani, hogy semmi sem lenne veszedelmesebb, mint ily nyílt síkságon könnyelműen csatába bocsátkozni hol minden pillanatban ki van a lovasság megtamadásainak, még pedig sikeres védelem reménye nélkül, és oly hely hiányában, hova szerencsétlen ütközet esetében visszavonulhatnak. De Jakab ezen intéseit nem igen méltányolták, tovább nyomultak és nem-

sokára egy tatár lovas csapattal álltak szemközt.

E kellemetlen meglepetés percében legelőnyösebbnek tartották, hogy a lehető legnagyobb rendben visszahuzódjának és folytonos lövöldözéssel az ellenséget maguktól bizonyos távolban tartásák. De a tatárok nem akarták a győzelmet nagy veszteség árán erőszakolni, ámbár könnyen és biztosan tehettek volna; megelégedtek azzal, hogy az európaiakat szakadatlanul nyugtalanították és fenyegettek, a nélkül, hogy magukat valami nagy veszélynek kitegyék. Az európai csapat a hegyek közé iparkodott eljutni, hol a lovasság megrohanásaitól nem kellett volna többé félni. De e kísérletökben is csalatkoztak, mert egy másik ellenséges hadtest hátulról elzárta utjokat. Ekként minden oldalról körülkerítve lévén, átlátták, hogy az ellentállás hiába való. A parancsnok tehát jobbnak gondolta, hogy magának és embereinek alkudozások által némi előnyt szerezzen s elküldé egyik tisztjét, hogy alkudozzék az ellenség vezérével.

A tatár nyájasan fogadta az európai tisztet és miután mosolyogva szemökre veté vakmerőségüket, rátörtek egy oly népre, mely soha nem bántotta őket, igen szelid föltételek mellett beleegyezett, hogy szabadon haza mehessenek; de határozottan követelé, hogy mindnyájan letegyék fegyvereiket, néhányat kivéve. Kiknek meghagyta a fegyvert, hogy visszatértükben legyen mivel védhessék magukat; továbbá azt is követelte, hogy néhány európai nála maradjon kezesül.

(Vége következik.)

1874

MÓKUS-VERSENY.

AZ OROSLÁN kihirdette
 Szana-szerte :
 Minden állat siessen az
 Állatkerbe

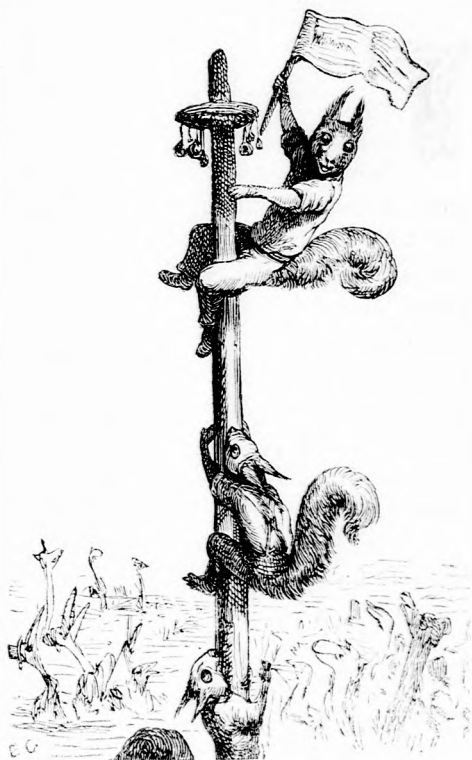
Nagy versenyre
 Mely a Mókusházi Mókus
 S Evtékényi, Kis Evtetke
 Világ szerte

Elhíresült karómászó
 Két család közt van kitűzve.
 Meg is jelent valamennyi.
 Olyan teli
 Rég nem látták
 Az oroszlán palotáját,
 Mely ragyogva
 Mint aranyfény,
 Ottan állt a
 Kert közején.
 Láttál struczot pelikánt;
 Volt ott teve, elefánt,
 Kánya, farkas, víziló-
 Kigyó, béka, skorpió.
 Krokodilus, szarvas, róka.
 Párducz, medve, majom, foka
 S a többi — találkoznak
 Parancsára a királynak.

A nézőtér közepibe
 Nagy árbocz volt bele verve.
 Annak tetejébe kellett
 Fölmászni az eveteknek.
 S csak a győztes tüzheté le
 Az árbocznak leghegyébe
 A diadal zászlaját.

Csitt! . . . a király most jelt ad
 S a híres Mókus család
 És a jeles
 Nevezetes
 Evetkényi nemzetség
 Már a verseny-tűztől ég.
 Hopp! Előre Mókusok!
 Ne hagyjátok magatok!
 Hípp! Előre Evetek,
 Restek most ne legyetek!
 Hopp és hípp és hípp és hopp, —
 Evetek és mókusok
 Mint vitézlő harezosok
 A régi tusákon
 Igyekszenek hősileg
 Tultenni egymáson.
 A nézőség ijeszt, biztat:
 Mókus, mókus ne hagyd magad!
 Csak előre! Nem szok félni
 Ki valódi Evetkényi!

Csak úgy hajlik a nagy árbocz
 Hol egyikhez, hol a másához.

Végre aztán Mókusházi
 Leng az árbocz tetejében
 A nézőknek seregéből
 Zug hozzája föl az éljen!
 És mert benne
 Arszlán király is kedvet lelt:
 Rá akasztott a mókuska
 Nyakába egy fényes rendjelt.

KÉPREJTVÉNY.

Zöld

1874

HOGY MENT HÁROM KIS CZICZA EGERÉSZNI.

— Mese. —

ÖNT az istálló padlásán, széna-szalma között készített jó puha fészekben élt három kicsike macska az öreg czicza-mamával. A kicsinyek még alig két hónaposok voltak s a világból nem ismertek egyebet ennél a padlásnál; a sötét, meredek lépcsőig elmentek ugyan, de tovább nem merészkedtek, csak a cserepek nyílásai között kukucsáltak ki a szabadba és látták, hogy ottkint még sokkal szebb a világ, mint idebent. De a mama szigorúan megtiltotta a kimenetelt s így Iczuska, Cziczuska és Miczuska beérték azzal, hogy a padláson játszottak, nyargaltak föl s alá. Nem is volt semmi bajuk.

Egy napon, midőn a czicza-mama nem volt otthon s Iczuska szép csöndesen szundikált, Cziczuska pedig egy gerendán gyakorlatokat tett a kapaszkodás mesterségében, — harmadik kicsike, Miczuska, roppant komoly arczzal, mélyen elgondolkozva ült egy sarokban és bámult egy lyukaeskát a padlóban. Valjon mi lehet abban a lyukban? Mert valami van benne, mozog, czinczog, tisztán hallani. Nagysokára valóban még jobban lehetett hallani a mozgást s egyszerre egy szürke szőrű, hegyes orru kis állatka bujt elő.

— Eger! eger! kiáltá Miczuska.

Villámgyorsan odaugrott, — de az egerke sem volt rest ám és hirtelen visszamosont a lyukba. Miczuskának azonban mégis sikerült az egerke farkinczáját megkaparítani fogaival; nem is eresztette ki többé, de az egerkét mégsem bírta kihuzni a lyukból. Végre is a szegény egerke farkinczája leszakadt, maga az egerke fájdalmasan czinczogva tünt el a lyuk mélyében,

Miczuska pedig megette a fogai közt maradt vékonyka farkinczát. Ez bizony édes kevés volt, de nagyon pompás izü s Miczuska ugyancsak nyalta utána a száját.

— Ilyen pompás csemegét még soha sem ettem! mondá.

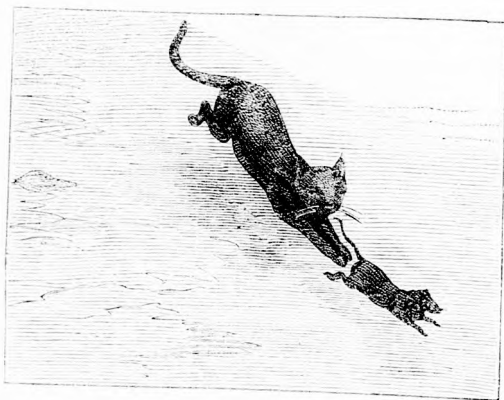
— Mi az? mi az? kérdé Cziczuska gyorsan odaszaladva.

— Egy nagy egeret fogtam, felelt Miczuska dicsekedve.

— Egeret! És hol van?

— Megettem szőröstül-bőröstül; látod, még itt van egy kis csöpp vér az egerlyuknál. Ah! mily pompás volt! Nem lehet a világon semmi jobb az egerhusnál!

Cziczuska irigykedve pislogott a lyuk felé s félig boszusan mondá:

— Bizony hagyhattál volna nekem is egy czomboeskát.

— Majd máskor te is kapsz, felelt Miczuska nagylelkűen; most menjünk Iczuskához és mondjuk el neki.

Iczuska, a kis lusta még ekkor is javában aludt s csak arra ébredt föl, mikor testvérei megtépázták a fülét.

— No mi baj? Mi történt? kérdez nagy álmosan.

— Egeret fogtam! szólt Miczuska, egy nagy kövér egeret.

— Mi... micsoda? kiáltá a kis lusta s fölugrott. — Egeret? Hát hol van?

— Már megettem, nincs.

— Nincs? Akkor hát minek háborgattok? szólt Iczuska boszusan.

— Csak meg akartam neked magyarázni, milyen pompás az egérhus...

— Hm... azt a nélkül is tudom... az az nem tudom, mert még soha sem ettem, de képzelem, hallottam a mamától.

— De én már nemcsak hiréből, ismerem, én már ettem is! szólt Miczuska büszkén s oly boldogan nyalta a szája szélit, hogy a másik kettő nagy irigykedve nézett reá.

Miczuska egy ideig büszkén sétált föl s alá, aztán hirtelen odafordult testvéreihez és így szólt:

— Mondok valamit... ha van bátorságtok, szerezhetünk ám annyi egeret, hogy két hétre is jól lakunk.

— Hol, hol? hogyan? kiáltá Iczuska és Cziczuska egyszerre.

— Mindjárt megmondom. Azt tudjátok, hogy a mama mindennap kimegy a közel erdőbe, melyet innen a hasadékon

keresztül láthatunk. Minek jár oda? Egerészni! Igen, én láttam tegnap, amint szájában egy kövér egérrel tért haza... de megette, mielőtt hozzánk feljött. Emlékezhetek, egyszer beszélte is, hogy ott kint sok mezei egér van... de nekünk megtiltotta, hogy utána menjünk; azzal ijesztgetett, hogy ott egy gonosz vadállat lakik, egy nagy róka, mely széttépi és megeszi a kis macskát. Nevetséges! mintha volna róka a világon! És ha volna is, próbáljon hozzám nyulni, majd megtudja, hogy nekem is vannak körmeim! A mama csak azért beszélte azt nekünk, hogy megijedjünk és ne menjünk az erdőbe, ne fogjunk egeret, hogy neki több maradjon. Igen, ezt én jól tudom. No's tehát, most nincs itthon a mama, most hárman együtt elmehetnénk az erdőbe és hozhatnánk magunknak néhány kövér egeret.

— Jó lesz, nagyon jó lesz! kiáltá a másik kettő.

Meg is indultak rögtön, lefelé a sötét meredek lépesőn. Iczuska és Cziczuska félénken lépkedve másztak; Miczuska azonban, mint afféle hős legény, nagy bátran ment előre, rosszul lépett és roppant bukfenczet vetve lepottyant a magasból, de szerencsére egy szalmacsomóra esett s nem történt semmi baja, sőt még így szólt:

— Ohó! most megtanultam röpülni is. Nem hittem, hogy ez olyan könnyű mesterség; csak nem kell kapaszkodni, hanem elbocsátkozni s mindjárt ott vagyunk, a hol akarunk, Próbáljátok csak!

De Iczuska és Cziczuska nem merték megkísérteni s csak szépecskén, lassacskán másztak és szerencsésen le is értek.

(Folytatása a 234. lapon.)

HOGY MENT HÁROM KIS CZICZA EGERÉSZNI.

— Mese. —

FÖNT az istálló padlásán, széna-szalma között készített jó puha fészekben élt három kicsike macska az öreg czicza-mamával. A kicsinyek még alig két hónaposok voltak s a világból nem ismertek egyebet ennél a padlásnál; a sötét, meredek lépcsőig elmentek ugyan, de tovább nem merészkedtek, csak a cserpek nyílásai között kukucsáltak ki a szabadba és látták, hogy ottkint még sokkal szebb a világ, mint idebent. De a mama szigoruan megtiltotta a kimenetelt s így Iczuska, Cziczuska és Miczuska beérték azzal, hogy a padláson játszottak, nyargaltak föl s alá. Nem is volt semmi bajuk.

Egy napon, midőn a czicza-mama nem volt otthon s Iczuska szép esőndesen szundikált, Cziczuska pedig egy gerendán gyakorlatokat tett a kapaszkodás mesterségében, — harmadik kicsike, Miczuska, roppant komoly arczzal, mélyen elgondolkozva ült egy sarokban és bámult egy lyukaeskát a padlóban. Valjon mi lehet abban a lyukban? Mert valami van benne, mozog, czinczog, tisztán hallani. Nagysokára valóban még jobban lehetett hallani a mozgást s egyszerre egy szürke szőrű, hegyes orru kis állatka bujt elő.

— Egér! egér! kiáltá Miczuska.

Villámgyorsan odaugrott, — de az egérke sem volt rest ám és hirtelen visszaozott a lyukba. Miczuskának azonban mégis sikerült az egérke farkinczáját megkaparítani fogaival; nem is eresztette ki többé, de az egérkét mégsem bírta kihuzni a lyukból. Végre is a szegény egérke farkinczája leszakadt, maga az egérke fájdalomosan czinczogva tünt el a lyuk mélyében.

Miczuska pedig megette a fogai közt maradt vékonyka farkinczát. Ez bizony édes kevés volt, de nagyon pompás izü s Miczuska ugyan csak nyalta utána a száját.

— Ilyen pompás csemegét még soha sem ettem! — mondá.

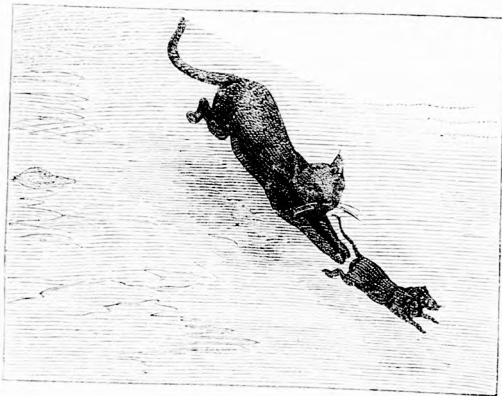
— Mi az? mi az? kérde Cziczuska gyorsan odaszaladva.

— Egy nagy egeret fogtam, felelt Miczuska dicsekedve.

— Egeret! És hol van?

— Megettem szőröstül-bőröstül; látod, még itt van egy kis csöpp vér az egérlyuknál. Ah! mily pompás volt! Nem lehet a világon semmi jobb az egérhusnál!

Cziczuska irigykedve pislogott a lyuk felé s félig boszusan mondá:

— Bizony hagyhattál volna nekem is egy czombocskát.

— Majd máskor te is kapsz, felelt Miczuska nagylelküen; most menjünk Iczuskához és mondjuk el neki.

Iczuska, a kis lusta még ekkor is javában aludt s csak arra ébredt föl, mikor testvérei megtépázták a fülét.

— No mi baj? Mi történt? kérde egy nagy álmosan.

— Egeret fogtam! szólt Miczuska, egy nagy kövér egeret.

— Mi... micsoda? kiáltá a kis lusta s fölugrott. — Egeret? Hát hol van?

— Már megettem, nincs.

— Nincs? Akkor hát minek háborgattok? szólt Iczuska boszusan.

— Csak meg akartam neked magyarázni, milyen pompás az egérhus...

— Hm... azt a nélkül is tudom... az az nem tudom, mert még soha sem ettem, de képzelem, hallottam a mamától.

— De én már nemcsak hiréből, ismerem, én már ettem is! szólt Miczuska büszkén s oly boldogan nyalta a szája szélit, hogy a másik kettő nagy irigykedve nézett reá.

Miczuska egy ideig büszkén sétált föl s alá, aztán hirtelen odafordult testvéreihez és így szólt:

— Mondok valamit... ha van bátorságtok, szerezhetünk ám annyi egeret, hogy két hétre is jól lakunk.

— Hol, hol? hogyan? kiáltá Iczuska és Cziczuska egyszerre.

— Mindjárt megmondom. Azt tudjátok, hogy a mama mindennap kimegy a közel erdőbe, melyet innen a hasadékon

keresztül láthatunk. Minek jár oda? Egerészni! Igen, én láttam tegnap, amint szájában egy kövér egérrel tért haza... de megette, mielőtt hozzánk feljött. Emlékezhettek, egyszer beszélte is, hogy ott kint sok mezei egér van... de nekünk megtiltotta, hogy utána menjünk; azzal ijesztgetett, hogy ott egy gonosz vadállat lakik, egy nagy róka, mely szétépi és megeszi a kis macskát. Nevetséges! mintha volna róka a világon! És ha volna is, próbáljon hozzám nyulni, majd megtudja, hogy nekem is vannak körmeim! A mama csak azért beszélte azt nekünk, hogy megijedjünk és ne menjünk az erdőbe, ne fogjunk egeret, hogy neki több maradjon. Igen, ezt én jól tudom. No's tehát, most nincs itthon a mama, most hárman együtt elmehetnénk az erdőbe és hozhatnánk magunknak néhány kövér egeret.

— Jó lesz, nagyon jó lesz! kiáltá a másik kettő.

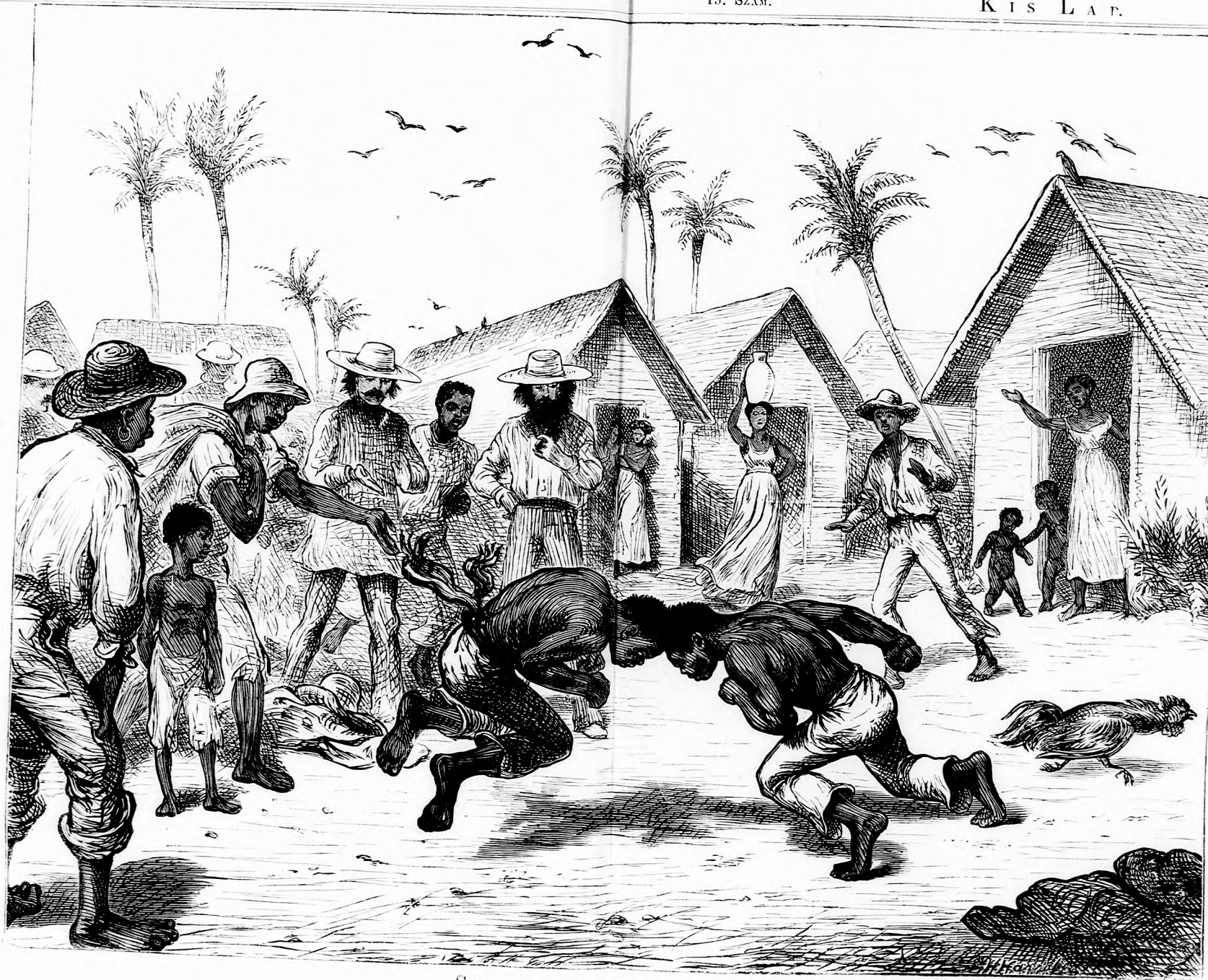
Meg is indultak rögtön, lefelé a sötét meredek lépcsőn. Iczuska és Cziczuska félénken lépkedve másztak; Miczuska azonban, mint afféle hős legény, nagy bátran ment előre, roszul lépett és roppant bukfenchezet vetve lepottyant a magasból, de szerencsére egy szalmacsomóra esett s nem történt semmi baja, sőt még így szólt:

— Ohó! most megtanultam röpülni is. Nem hittem, hogy ez olyan könnyű mesterség; csak nem kell kapaszkodni, hanem elbocsátkozni s mindjárt ott vagyunk, a hol akarunk. Próbáljátok csak!

De Iczuska és Cziczuska nem merték megkísérteni s csak szépecskén, lassacsokán másztak és szerencsésen le is értek.

(Folytatása a 234. lapon.)

1874

SZERECSEN PÁRBAL. (Lásd a 237. lapon.)

(Folytatás a 231. laphoz.)

Az istálló előtt a napon sütkörézve feküdt az öreg Bundás, a hű házőrző kutyája; tapasztalt, okos eb volt s az öreg cicza-mamával jó barátságban élt. Mikor a három kis ciczát megpillantotta, nyájasan mondá:

— Ah, jó reggelt, ifiuracskák? Kibujtatok a szép napfényre, ugy-e? Ti bizonyosan az öreg cicza-mama fiai vagytok?

— Igen is, szolgálatjára, felelt Miczuska büszkén.

— És hova indultok, ha szabad kérdeznem?

Miczuska hetykén fölegyenesíté farkát és elbizakodottan felelé:

— Az erdőbe megyünk, egerészni.

— Az erdőbe? No no! Vigyázzatok, ott tanyáz a vén róka!

— A róka? No bizony! Attól ugyan meg nem ijedünk.

Tovább mentek, de Iczuska mindinkább elmaradozott s még alig értek a kerítéshez, megszólalt:

— Hagyjuk talán máskorra . . . ma nagyon nedves a föld . . . eső volt az éjjel.

— Mi jut eszedbe, felelt Miczuska. Hiszen már egészen fölszáradt.

Iczuska azonban csak az öreg Bundás szavaira gondolt s egyszerre szépen megfordult és hazaszökött. A másik kettő nem törődött vele, hanem bátran ment tovább, roppantul megvetve Iczuskát az ő gyávaságáért. Szerencsésen kijutottak a mezőre. Itt már Ciczuska is mindinkább lassan ment s mire az erdő széléig jutottak, így szólt:

— Pihenjünk kissé! Nagyon elfáradtam.

— Ha faradt vagy, akkor repülve menjünk tovább. Hanem persze, te még nem tudsz röpködni, nem tanultad meg otthon.

Hallotta ezt egy rigó, mely a fán ült és nevetve mondá:

— Micsoda? Ti repülni akartok, négylábu kis ficzkók? Hiszen nem tudott röpködni macska fajta még soha sem.

— De én tudok, felelt Miczuska büszkén.

— No jól van, én ugyan nem hiszem. És mit kerestek itt az erdőben?

— Egerészni akarunk.

— No no, csak vigyázzatok, a vén róka utjába ne akadjatok, mert akkor végetek van!

— Nem félünk mi semmiféle rókától.

Ezzel folytatták utjokat befelé az erdőbe. De még nem jutottak messzire, midőn Ciczuska megszólalt.

— Mintha a mama hangját hallottam volna . . .

— Mi jut eszedbe! Az a haszontalan rigó kiabál.

— Oh nem, tisztán hallottam . . . mámank hívogat vissza.

És Ciczuska, nem hallgatva többé Miczuskára, hirtelen megfordult s egész erejéből futott haza felé, meg sem állt, míg ott nem volt Iczuska mellett a padláson. Miczuska tehát egymaga maradt az erdőben.

— A gyávák! dörmögé magában Miczuska, miután testvérei megfutottak. Félnék, megszöktek, pedig még nem is láttak semmi veszedelmet. Annál jobb

legalább magam fogok lakomázni a jó egérhuson, ők nem kapnak semmit.

Vitézül betalált az erdőbe s figyelmesen körülnézett, de bizony nem látott egérkét.

— Bizonyosan beljebb tanyáznak, gondolá.

Ment tehát beljebb s az erdő mindig sűrűbb lett s szinte ijesztős csend uralkodott! Miczuska mindinkább lassabban haladt előre . . . tudja isten mért, de az a nagy bátorság, mellyel megindult, már nagyon megfogyott benne.

— Talán mégis jobb lesz, ha haza megyek, gondolá. Ma az egerek nagyon elbujtak . . . majd máskor jövök . . .

Épen vissza akart fordulni, midőn hirtelen egy vörhenyes szőrű, bozontos farku nagy állatt termett előtte, amelyet Miczuska még soha sem látott. Meg is ijedt Miczuska és szeretett volna elszökni; de nem lehetett, mert az a barna idegen állat épen előtte állott. Ez pedig nem volt más, mint a róka, csak hogy Miczuska nem ismerte.

— Ah, nagyon örülök, hogy ily ritka vendéghez van szerencsém itt csöndes erdőnkben, szólta róka koma ravasz mosolygással. Minek köszönhetjük a kedves látogatást?

Miczuska, felbátorodva az idegen nyájas beszédén, elmondá, hogy egerészni jött s hogy hárman indultak ki, de testvérei féltek a rókától és hazaszaladtak, így tehát maga maradt; de most már ő is szeretne hazamenni, mert hátha mégis találkozna azzal a veszedelmes rókával, egy maga talán meg nem birkóznának vele.

— Oh, kedves kis barátom, ne félj semmitől, felelt a róka, most, hogy velem vagy, nyugodt lehetsz. Csak jőjj velem, majd elvezetlek én olyan helyre, ahol sok egeret foghatsz.

Nagyon megörült ennek Miczuska és ment róka komával, azon hiszemben, hogy ez valami egérfészekhez vezet. Róka koma pedig elvezette a saját barlangjába, hol a kicsi rókák már nagyon éhesen várták az ebédet. A barlanghoz érve, a vén róka hirtelen megragadta Miczuskát, bedobta a kis rókák közé, mondván:

— Itt az ébed, gyerekek! Tépjétek szét és egyétek meg!

Ekkor látta Miczuska a veszedelmet, melybe bolondos eszével önként ment belé. A kis rókák reáugortak s fülén-farkán marni kezdték. Hasztalan védte magát Miczuska, belátta, hogy sokkal gyöngébb, nem bírhat ellenségeivel, mindjárt vége lesz. Kétségbeesésében az utolsó eszközhez folyamodott: a szökéshez. Egy nagy ugrással kint volt a barlangból és futott minden erejéből, a rókák pedig dühösen utána. Már már utolérték s Miczuska nem tehetett egyebet, mint hogy fölkapaszkodott egy fára s ennek tetején remegve meglapult.

Ide a rókák föl nem mehettek, — de Miczuska sem mehetett le, mert a rókák a fa alá helyezkedtek és mérgesen vicso-ritották fogukat Miczuskára. Egyik óra mult a másik után, de az éhes rókák nem tágitottak s Miczuska mindinkább kétségbe esett . . . mert ha ez sokáig így tart, az éhségtől, ijedségtől ellankad, végre is leesik s akkor a rókák megeszik.

Épen arra röpült a rigó s látva Miczuszka baját, gunyosan mondá:

— No's, kedves barátom, azt mondtad, hogy nem félsz a rókától s hogy röpülni is tudsz? Most hát mért ülsz itt a fán? Mért nem röpülsz haza?

Miczuszka busan lehajtotta fejét s nem felelt. Belátta most már, mily esztelenségét követett el, mily rosszul tette, hogy a mamának nem engedelmeskedett. De már későn volt, többé nem remélt menekülést.

Már-már esteledett — midőn egyszerre a fa alatt álló vén róka figyelni kezdett, aztán hirtelen fölugrott és így szólt kicsinyeihez:

— Fussunk innen! Kutya jön, a mi ellenségünk!

Valóban kutyaugatás hallatszott s a rókák egy pillanat alatt eltűntek az erdő sűrűjében; egy-két percczel később pedig megjelent Bundás, az öreg, de erős házi eb. Miczuszka úgy megörült, hogy majd leesett a fáról; most már lejöhetett, elmult a veszedelem.

— Ugy látszik, épen jó, hogy erre jártam sétálni, szólt Bundás.

Miczuszka akadozva mondott köszönetet megmentőjének, aztán neki iramodott s meg sem állt hazáig, hol anyja és testvérei aggódva várták. Most bezzeg nem dicsekedett Miczuszka, hanem bűnbánólag kért bocsánatot.

Ezentul Iczuszka, Cziczuszka és Miczuszka szépen megmaradtak a padláson mindaddig, míg végre egyszer anyjuk azt mondta nekik, hogy már elég erősek, mehetnek sétálni és egerészni maguk is. Nem is történt azontul semmi bajuk.

A STRUCZMADÁR.

(Képpel a 237. és 240. lapon.)

Aki közületek Budapesten lakik, vagy kedves szüleivel már meglátogatta szép fővárosunkat, bizonyosan volt már az állatkertben is, hol sok érdekes és ritka állat között láthatta a földön élő madarak legnagyobbikát, a struczmadarat is. Roppant hosszú, vastag lábaival és nem kevésbé hosszú nyakával magasra nyúl föl és az öles rostély-kerítés fölött is kidugja fejét, mely bizony csöppet sem szép.

A struczmadár messze mitőlünk, Afrika nagy homok-sivatagjaiban van ott-hon, ott, ahol a nap sokkal forróbban süt, mint nálunk, úgy hogy alig élhet meg valami növény a nyári hónapokban. Itt a végtelen pusztaságon kedve szerint nyargalhat a hosszú lábu struczmadár; röpülni nem tud, mert testéhez képest szárnyai nagyon kicsinyek, de ez nem baj neki, mert a pusztán úgy sincs fa, melyre felrepülni akarhatna; ellenségei elől pedig megmenekül roppant gyors futásával. Van azonban egy üldözője, aki elől csak ritkán tud menekülni — s ez az ember. A leggyorsabb lábu vadász sem bírná ugyan gyalog utólni a struczot; de jó lovon, mely hosszabb ideig kibírja a sebes futást, el lehet fogni a puszták e hatalmas lakóját. A struczok rendesen kisebb-nagyobb csapatokban élnek együtt s nagyon ovatosak, minduntalan magasra nyújtják hosszú nyakukat és széttekintenek, nem közeledik-é ellenség. Ezért a vadásznak igen óvatosan kell közeledni, mert ha már messziről észreveszik a struczok, rögtön futásnak erednek s akkor nehéz őket elfogni.

A struczot leginkább csak szárnyának szép tollaiért vadásszák, mert e tollak drágapénzen eladhatók. A husa nagyon kemény s csak az afrikai benszülöttek eszik meg. Tojásait a strucz nem rakja fészekbe, mint a mi madaraink; nincs is

fészke, hanem csak a homokba rakja ropant nagy tojásait, melyekből aztán a nap forró sugarai kiköltik a strucz-fiókokat.

Az élve elfogott strucz könnyen megszeli magát az állatkertben egészen jól érzi magát. Csak télen át, mikor nálunk nagyon hideg van, akkor kissé fázik és szomorkodik s világért sem merne kibujni a fűtött ólból; de mihelyt a tavasz kiderül, megint vigan és hetykén lépeget a számára körülkerített tágas udvaron.

SZERECSEN-PÁRBAJ.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

MILLIOM kartács és bomba, ez már aztán veszedelmes viaskodás, amit ez a két fekete legény végbevisz! Bizony nem állok jót róla, hogy egyik vagy másik, vagy akár mindkettő is bezuzott fejjel nem marad ott a csatatéren. Gyerekek nálunk is szeretik próbálgatni egymásközt, kinek van keményebb

STRUCZVADÁSZAT. (Lásd a 236. lapon.)

feje, de csak játékból s ha jól összekocantották homlokukat, elmegy a kedvük a mulatság folytatásától, később pedig, ha már kissé okosabbak, eszükbe sem jut az ilyen koponyapróba.

A fekete bőrű szerecsenek némely törzsénél azonban az ilyen fej-összekocantás nem mulatságból történik ám, ott

ez igen komoly párbaj, úgy mint mikor nálunk a legények birokra kelnek egymás ellen. A szerecsen legény, ha egy másik atyafi megbántotta, vitézül kihívja párbajra, de nem birkózásra, sem karddal vagy más fegyverrel való vivásra, hanem fejkocantásra, ami sokkal veszedelmesebb akármilyen másfajta viaskodásnál.

A küzdők kiállanak a falu közepére s az egész szerezsen lakosság odagyűl, hogy lássa a hősök harcát. A viaskodók egymástól tiz-husz lépésre állanak meg s aztán lehajtott fejjel egész erejükből futnak egymás ellen; mikor összeérnek, fejük olyat koppan, hogy messzire elhallani s ha európai ember látja, azt hiszi, hogy mindjárt széthasad e bolondos viaskodók koponyája. De nem úgy történik ám. A szerezsen hősök háromszor, négyszer is, mindig nagyobb erővel nekiszaladnak egymásnak, míg végre a gyöngébbik a rettenetes ütésektől elszédül s eszméletlenül rogy a földre. A győztes is csak tántorogva bir tovább memi s megesik gyakran, hogy mindaketten egyszerre összerogynak és csak nagy bajjal lehet őket ismét eszméletre téríteni. Sokszor bele is hal egyik vagy másik e bolondos viaskodásba, vagy legalább is hónapokig érzi fején a súlyos sérüléseket.

BUJÓKA.

(Képpel a czimlapon.)

Az Elláska kertje
Kivirult hajnalra;
Piszke-bokor, vad rózsafa,
Sok levelke rajta.

No, bujjunk el szépen
A bokor tövében.
Fiúk, lányok, vigyázzatok,
Mind legyetek résen!

Elbujik Elláska
»Kormos« odujába.
Ez aztán a mulatságos,
Vidám kis czelláska!

Keresik keresve.
De csak el van rejtve!
Még a kutba is benéznek —
Valj hol lehet, merre?

Keresi a Klára
Teljes egy órája.
Tüvé teszi az udvart — de
Csak nem akad rája.

Itt van ! Ott van ! Nem nem !
Jaj hová köll mennem !
Nem sikerül hát sehogysem
Az Ellát meglelmem ?

Hopp ! itt van a Kormos !
Jöszte, öreg lompos !
Elláskánkat megtalálmi
Te rajtad a sor most !

Az eb hajt is rája,
A farkát esóválja
S aztán körül néz, hogy milyen
Hát az udvar tája ?

Az orrát letolva
Földet szimatolja,
És aztán hirtelen fut
A másik oldalra.

De jól jára Klára
Bizva Kormosába !
Csakugyan ott üle Ella
A Kormos odvába !

A »KIS LAP« XII. köt. 11-ik számában közölt első betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték : Diószegi Ida, Prandtner István és testvérei, Bíró Ilka, Irma, Aranka, Árpád és Béla, Knebel Kornél, Jenő, Feri és Kálmán, Polatschek Hugó, Schwarcz Izidor, Gráber Gyula, Varga Emil, N. hrebeczky Ilona, Kohányi Irma, Gizella és Zoltán, Ferenczi Lórika.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 11-ik számában közölt második betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték : Schwarcz Izidor, Bíró Ilka, Irma, Aranka, Árpád és Béla, Polatschek Hugó.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

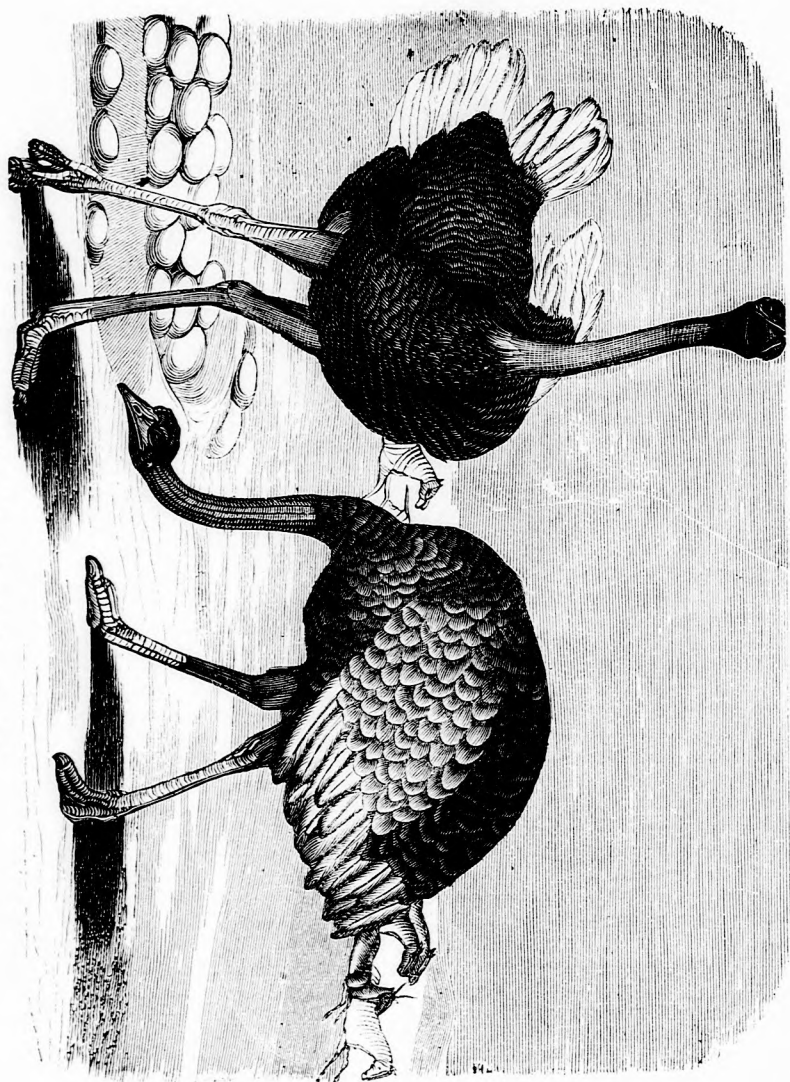
Cohn Gizella. Ajánlom a Légrády testvérek-nél (Budapest, nádor-utca) megjelent s Vachot Sándorné által szerkesztett ifjusági iratokat.

melyekben a szép szöveget finom rajzok is díszítik. — **Hofmeister Rikárd.** A számrejtvény meg fog jelenni. — **Simén Vilma.** Csekély változtatásokkal közölhető. — **Bernáth Honka.** Olvasd el csak, mit üzentem Nerolda Mariskának és Károlynak. Az a te küldeményedre is ráillik. — **T. Friczi.** Mert teljes nevedet nem írod ki, nem lehetek tekintettel soraidra s így nevedet, bár helyes megfajtéseket küldtél be, nem ígathatom az illető rovatba. — **Karner Otília.** Soraidal nagyon is későn jártál. — **Anna néni.** Az eltévedt kis barátot a kiadó bácsik rövid keresés után meglelték, övet fűztek a dereka köré s egy pár krajczárt adván neki utra valóul. Forgó bácsi szíves köszönetseivel Rhédebe küldték, ahol úgy reményelem, ép egészségben érkezett meg Mártha, Sára és Ilke öröme. — **Majláth Gusztáv.** Forgó bácsi munkái eddig csak a »Kis Lap«-ban jelentek meg, mely külön kötetekben is volt kapható: ezen régiebb kötetek azonban már mind elkelték s mert metszvényeit ellopták újabb kiadásra. Fájdalom, gondolni sem lehet. A »Kis Lap« tavalyi folyamára esimes kötetben kapható minden könyvársnál s lesz gondom rá, hogy az ezutáni folyamok is külön kaphatók legyenek, hogy azok, akik az előfizetéssel megkésték, ilyen formán pótolhassák a mulasztást. Forgó bácsi más nevek alatt is ír, de érettebb közönség számára. Egyébkint a »Gyermekhumor« című kötet nem nektek, gyermekeknek, hanem szüléknek s gyermekbarátoknak szól. — **Jezovits testvérek.** A magatok mulatságára megjárja, de nyilvánosság elé még nem való. — **M. D. (Pozsony.)** Furcsa kis huszár vagy te! Azt kívánod, hogy példányod szalagjára ezt irassam rá: »Nagy reményű M. D. urfinak«. Mekkora hivalkodás! Ha meggondolod mit kértél, a kuzkóba ülni és restelkedni fogsz. Hogy ezt bátran megtehesd, nem írtam ki a nevedet. Olvasótársaid névlajstromát meg azért nem küldhetem meg neked, mert először a kiadó urak ezt nem engednék meg; másodsor, ha megengednék is, sok pénzbe kerülne. A »Kis Lap« 1876-ki kötete külön is megjelent s megrendelheted bármely könyvkereskedésben; de siess vele, mert a készlet már is fogytán van. — Hogy te, kis akadémikus, arra az egyik állatképre rá nem ismersz: ez nem azt jelenti, hogy a kép rozsul van rajzolva, hanem — no? Ugy-e hogy eltalálod, mit akarok mondani. — **„Egy gyermekbarát.“** Az eddig is ugy volt, hogy a pályázók nevének mellé k o r u k a t s szülőik vagy nevelőjük bizonyító sorait is kitették. A pályamunka eszméje a »Kis Lap«-ban nem új. Főállása óta csaknem évenként volt egy v. kettő. Fogadja köszönetünket a meleg érdeklődésért. — **Würtzler Lajos.** Nagyon régi az, kis fiam. — **Mály István.** Igen esimes rajzok. De ketteje már rég megjelent. A 4-et fölhasználom. — **Kemény Anna.** Bizony furcsa hattyük

azok! Ugy-e hogy kitaláltam, Anikó? — **„Husvételi rythmus.“** Tartalmas munka, de formája nem felel meg a verselés mai követeléseinek. — **Kunstadt Jakab.** Az nem jutott eszedbe, hogy leveled vagy levelezési lapod elveszhetett? Küldeményedre annyit, hogy »Törtelt« Abony vidékén kívül nem igen tudják mi és merre van s hogy az »effendi« szó nem magyar, hanem török, mely nyelvet olvasó társaid nem tartoznak ismerni. Igyekezzeted azonban elismerésre méltó. — **Jeszenszky Géza.** Petőfiről írt versikéd nemes lelkesedéssrel tesz tanúságot s van néhány sikerült sora is, de a »Kis Lap«-ba még nem való. — **Nehrebeczky Ilona.** Kivette s fölőszta jól van, de az előadás fölőtte hiányos még. Szórakozásul, gyakorlatul azonban beválik. — **Kramár Ilona.** Szindarabot nem sokára közölök ismét veletek. Igéred, hogy a második előadására meg fogtok hívni. Köszönettel fogadom. De hát az előre mért nem hívtatok meg? — **Klíma Rezső.** Kis elbeszéléseidet beküldheted, ha épen kedved tartja; szívesen el is olvasom; de hogy közölhető is lesz-e, előre meg nem mondhatom. Nem is kívánom én ezt kis olvasóimtól. Mert ha kívánám, nem is kis olvasóim, hanem kis íróim volnátok. — **Sz. Paula.** Olvasd a T. Friczinek szóló üzenetet. Az neked is szól. — **Bösz Honka.** A »Kis Lap« 4-ik kötete, fájdalom! már teljesen elfogyott. — **Németh Ilona.** Eredeti föladvány az, amelyet beküldtél? Ezen esetben kiadnám, mert ügyes. — **Roszner Aladár.** Nagyon könnyű. — **K. M. (Klsvrt.)** Ilyen formáját a megfajtásnak közölném, ha a gyermekektől származnék; de akkor is csak úgy, ha hibátlan méretnek örvendeznének a sorok. — **Basch Regina.** Kigondolva és összeállítva jól van. Talán megrajzoltatom. — **Katona testvérek.** Az egyiknek sorát ejtem. A többi ösmeretes. — **Gyulay M. (argit?)** A »Kis Lap« számaiért a kiadó kivatal semmitsem számított föl; azt illeti a köszönet. — **Holub Károly.** Kettő sikerült; ezeket meg is rajzoltatom. — **Auber testvérek.** A tárgya jó; de kissé zavarosan van fogalmazva. — **Boross Endre.** Ügyes; átadtam a rajzolóknak. — **S—fi H—r. (Krmnd.)** Örvedetes tudomásul veszem, hogy a »Kis Lap«-ban megjelent »Öreg vándor« című darab előadása 25 frt tiszta haszonnal járt, mely összeg az ottani r. kath. iskola könyvtárának javára fordított. — **Koczó Pál.** A helyi levél mentesítése nem 2 kr, hanem h á r o m. A megfajtás helyes. — **Sz. Germain Gontran.** Az bizony kedves elégtételünkre szolgálhat mindnyájunknak, hogy francia születésű fiúcska léte o l y szépen megtanultál magyarul beszélni és írni. Látogadásodat bármely vasárnap reggel örömmel fogadom.

1874

A STRUCZ ÉS TOJÁSAI. (Lásd a 236. lapot.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.